26 Νοεμβρίου 2020

Ο 93χρονος ράφτης που πάγωσε το χρόνο στη Λήδρας-«Δίνω 60 ευρώ για να είμαι εδώ»

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

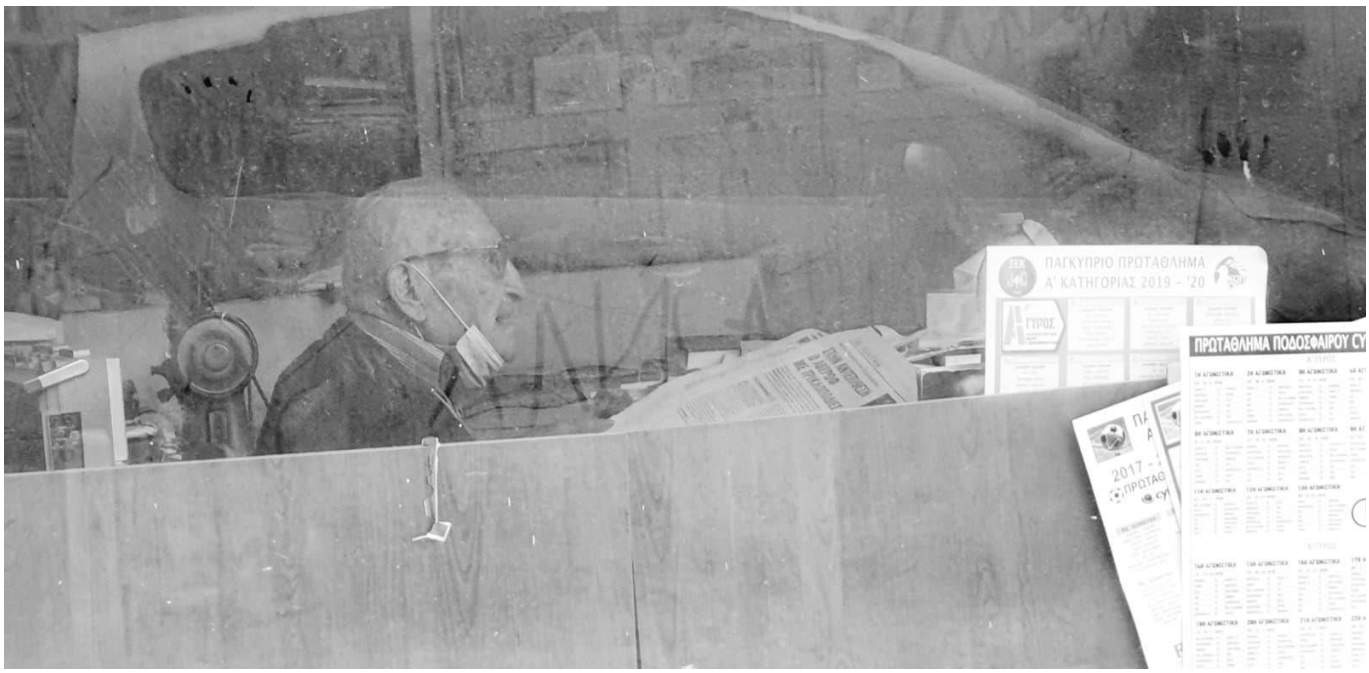

Στενά δρομάκια... Κτίρια μισογκρεμισμένα... Απόλυτη βουβαμάρα... Παράλληλα της Λήδρας, ένας άλλος κόσμος... Άνθρωποι που έχουν απομείνει, μιας άλλης εποχής...

Ανάμεσα σε αυτούς και πίσω από μια γυάλινη τζαμαρία με μισοσβησμένα

γράμματα, διακρίνεται ένας ηλικιωμένος κύριος. Κτυπήσαμε την πόρτα και μέσα ήταν ο κ. Γεώργιος Μαϊμαρίδη. Ένας 93χρονος ράφτης που σταμάτησε τον χρόνο μέσα στο ίδιό του το ραφείο... Καθόταν πίσω από το σκουριασμένο γραφείο του και διάβαζε...

Κουβαρίστρες, βελονάκια, υφάσματα, κρεμαστάρια, σιδερώστρες και άλλα τόσα, που χρειάζεται ένας επαγγελματίας ράφτης, περικύκλωναν τον κ. Μαϊμαρίδη, ο οποίος δίπλα του είχε στοιβαγμένες, ένα μέτρο περίπου, αμέτρητες εφημερίδες που κιτρίνισαν με το πέρας των χρόνων.

Πόση αγάπη μπορεί να έχει άραγε ένας άνθρωπος για το επάγγελμά του, και να επιλέγει να βρίσκεται εκεί μέχρι και την τελευταία του πνοή; Και όμως, ο γηραιότερος ράφτης, που τον μικρό χώρο που μεγάλωσε, έζησε και ερωτεύτηκε,

δεν λέει να τον αποχωριστεί...

Γυρίζοντας τον χρόνο πίσω, ο κ. Μαϊμαρίδης, μιλώντας στον REPORTER, έφερε στη μνήμη του τον Δεκέμβρη του 1956. Όντας 30 χρονών τότε, νέος, πήρε τα κλειδιά του ραφείου από τον ιδιοκτήτη... Από τότε μέχρι σήμερα, δεν έφυγε ποτέ από εκεί... Εκεί, όπως λέει φανερά συγκινημένος, που έζησε τα πιο όμορφα χρόνια της ζωής του. Και σήμερα, τον βρίσκεις πάλι εκεί... Επέλεξε να πληρώνει ενοίκιο μόνο και μόνο για να βρίσκεται εκεί...

«Όπως έπιασα τα κλειδιά, ο ιδιοκτήτης μού είπε από τη μέρα που θα πιάσεις δουλειά αρχίζει το ενοίκιο. Θυμάμαι άρχισα μέσα του μήνα δουλειά και μου είπε δεν πειράζει, θα αρχίσουμε από την πρώτη του επόμενου μήνα τις πληρωμές. Την

εποχή που ήρθα εδώ πέρα πλήρωνα οκτώ λίρες ενοίκιο και τώρα πληρώνω εξήντα ευρώ για να έρχομαι να κάθομαι εδώ πέρα. Γενικά όμως, ήταν ευχάριστη η ζωή μου, πέρασα χρόνια ωραία, ειδικά σε αυτό το δρόμο, σε αυτό το στενό... Οι μνήμες, είναι οι πιο καλές της ζωής μου. Αυτό το επάγγελμα του ράφτη, το ένιωσα σαν τρόπο ζωής. Ήταν όλα ευχάριστα, γείτονες σαν να είμαστε αδέλφια. Δεν παρεξηγήθηκα ποτέ με κανένα. Τώρα έφθασα στο τέλος της ζωής μου, είμαι 93 χρονών...

RCA

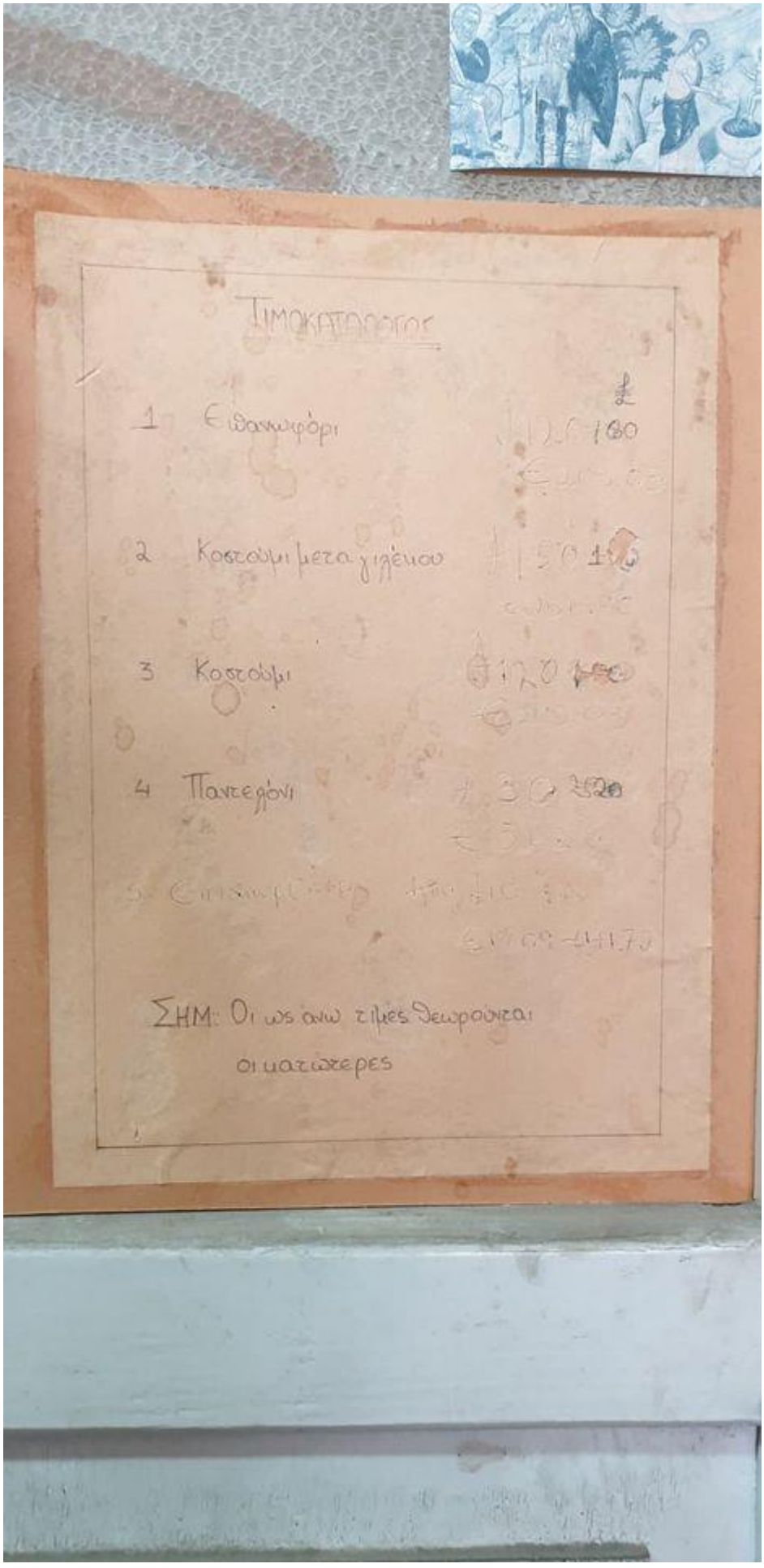
Από τον Δεκέμβρη του 1956, είμαι ράφτης εδώ πέρα. Σε αυτό τον δρόμο ήμασταν πέντε ράφτες από τα παλιά χρόνια. Τώρα είμαι μόνος. Ο πιο παλιός... Δεν έμεινε κανένας από τους άλλους, μόνο εγώ είμαι εδώ, αλλά δεν εργάζομαι πλέον... Έρχομαι εδώ επειδή είμαι συνηθισμένος και ο γιατρός μου, μού είπε να μην πηγαίνω εκεί που καπνίζουν και ο μόνος τόπος που δεν καπνίζει κανείς είναι εδώ. Γι' αυτό και έρχομαι, πληρώνω το ενοίκιο μου και κάθομαι εδώ όλη μέρα επειδή εδώ έχω μεγαλώσει και έχω περάσει τις πιο πολλές μου ώρες. Εδώ που μεγάλωσα, έζησα, ερωτεύτηκα...».

Ο κ. Γεώργιος Μαϊμαρίδης κατάγεται από το Τραχώνι της Κυθρέας. Τα τελευταία 64 χρόνια δεν έλειψε μέρα από το ραφείο του και δεν μπορεί να το αφήσει ούτε και σήμερα. Παρόλο που δεν επέλεξε ο ίδιος να κάνει αυτό το επάγγελμα αλλά οι γονείς του, το αγάπησε. Τον τελευταίο χρόνο μπορεί να μην μπορεί να εργαστεί, μα η ψυχή του φωνάζει γι' αυτή την τεράστια αγάπη, που με το πέρασμα των χρόνων έγινε τρόπος ζωής. Μια ζωή που νοσταλγεί... Και μια ζωή που θυμάται, παίρνοντας καθημερινά το λεωφορείο για να πάει στο μαγαζί του και να καθίσει πίσω από το γραφείο του...

Ένας τιμοκατάλογος, μια σκονισμένη τσάντα αλλά και ένας καθρέπτης, μέσα στο ραφείο του 93χρονου, σε ταξιδεύουν σε μια άλλη εποχή... Τα άφησε εκεί όλα αυτά τα χρόνια και δεν άλλαξε τίποτα... Και αν τον ρωτήσεις τι άλλαξε από τότε μέχρι σήμερα, θα σου πει πολλά.. Και αν τον ρωτήσεις ποια εποχή θα διάλεγε, θα τον ακούσεις να σου λέει την τότε και βλέποντας τα μάτια του, θα καταλάβεις άλλα τόσα που δεν μπορεί να σου περιγράψει...

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

		£
1	Ειδανικό φόρι	160
2	Κασελάκι μεταγλέυσου	1 50
3	Κασελάκι	1 20
4	Πανελόνι	30

ΣΗΜ: Οι ως άνω τιμές θεωρούνται οι μαζώτερες

«Τον τελευταίο χρόνο έχω σταματήσει να δουλεύω και απλά είμαι εδώ και κάθομαι... Τα παλιά χρόνια εργαζόμουν καθημερινώς μέχρι τις 12 τα μεσάνυχτα. Όλα ήταν ζωντανά παλιά εδώ πέρα και γεμάτο καταστήματα... Σήμερα είναι σαν χαμένη πολιτεία. Έσφυζε ο τόπος από ζωή κάποτε, αλλά τώρα που είναι; Βλέπεις ένα δύο αυτοκίνητα πλέον εδώ να περνούν που και που. Άλλαξε ο τρόπος ζωής... ».

Ο κ. Μαϊμαρίδης, μας μιλούσε για ώρα... Ήθελε με τον κάθε δυνατό τρόπο να μας περιγράψει την τότε εποχή. Μα κάτω από το πρόσωπο του, ήταν η μάσκα προστασίας για τον κορωνοϊό, που σου θύμιζε πως ζεις σε μια άλλη εποχή... «Φοβάστε κ. Γιώργο από τον κορωνοϊό;», τον ρωτήσαμε... Και με ένα ευδιάκριτο χαμόγελο στο πρόσωπό του, διερωτήθηκε, «ο κορωνοϊός για μένα τι μπορεί να αλλάξει; Σε ένα άνθρωπο που είναι 93 χρονών; Έρχομαι εδώ πέρα και κάθομαι... Τι να φοβηθώ εγώ από τον κορωνοϊό; Περιμένω την ώρα που θα με καλέσει ο Κύριος να πάω να τον βρω, δεν φοβάμαι τον κορωνοϊό...»

«Το ραδιόφωνο πίσω σας δουλεύει κ.Γιώργο;»... Και χαμογέλασε... Ένα ραδιόφωνο της παλιάς εποχής, αυτό με τις μεγάλες κασέτες, το οποίο βρισκόταν στο ράφι, πίσω από την ξύλινη καρέκλα του...

«Δουλεύει καλό... Αυτό το ραδιόφωνο... Τραγούδια αγαπημένα, νοσταλγικά... Δεν μπορούμε να σβήσουμε με μια μονοκονδυλιά τα πάντα. Όπως και η ραπτομηχανή μου, εργάστηκε πολύ σκληρά. Μου έλεγαν να σου φέρουμε ένα μοτοράκι να είναι ηλεκτρική αλλά δεν δέχτηκα... Από το 1956 είναι εδώ... Έπαψα να τη λαδώνω όμως γιατί δεν εργάζομαι πάνω της πλέον... Απλά τη σκουπίζω να φύγουν οι σκόνες. Είναι τα πιο καλά μου χρόνια που έζησα εδώ και όλα για μένα είναι σημαντικά».

Η ώρα πέρασε... Ακούγοντας τον κ. Μαϊμαρίδη θες να του πεις ένα μεγάλο μπράβο... Όχι, γιατί είναι ράφτης, αλλά για το ότι βρίσκεται εκεί, χωρίς να φύγει λεπτό και στα τόσα χρόνια που πέρασαν δεν λέει να φύγει και να πάει στο σπίτι του να ξεκουραστεί. Γιατί βλέπεις στα μάτια του, μια ρομαντική ψυχή που σε κάνει να λες «αχ και να ζούσα στην τότε εποχή...». Μια εποχή που είχαν πολύ λιγότερα από αυτά που έχουμε εμείς σήμερα, μα αυτά τα απλά ήταν αληθινά...

«Τι μπράβο; Δεν θέλω μπράβο... Αυτή ήταν η ζωή μου όλη... Ήταν ο τρόπος ζωής μου από το 1956, μια ζωή ολόκληρη. Όλοι με εκτιμούσαν και με αγαπούσαν. Να ζήσει ο κόσμος ευτυχισμένος και ήρεμος. Αγαπώ τον κόσμο όλο και δεν παρεξηγήθηκα ποτέ με κανένα στη ζωή μου. Ακόμα έρχονται φίλοι μου και με βλέπουν. Έχω φίλους από Ελλάδα, Αγγλία, Αμερική ακόμη και Αυστραλία. Δεν μπορείς να αλλάξεις από τη μια μέρα στην άλλη. Μου αρέσει να είμαι εδώ γιατί εδώ μεγάλωσα και να αναπολώ όσα έζησα που είναι σαν όνειρο. Δοξάζω Τον Θεό να ζήσει ο κόσμος όλος όπως έζησα και εγώ».

Πηγή: reporter.com.cy